

Я ТРОМБ У СЕРЦІ БОГА

Я не народ, я лиш його судина,
Я пил століть, я спрага, я билина...
Я не Мойсей, я лиш його дорога
З п'ятьми, із рабства – до самого Бога!

Я не скала – я скалка, я тривога,
Бо битися у скроню вже знемога...
Коли пульсую – хтось лиш завмирає.
Ти голос чуєш – а мене немає.

Мої шляхи – досліджені і збиті.
Мої любові – в твоїх переліті.
Хто ж там?! Це ти у черзі ночі?
Шукаєш слово стримано-пророче...

Кричиш, волаєш – а тебе не чують!
Нуртують волю – ніби сталь гартують.
Зів'яле листя – то чуття торішні...
Нестиглі на гіллі засохли вишні.

Нехай трембіти не про смерть віщують!
Хай ще почують! Хай мене почують!
Я не народ – я тромб у серці Бога!
А серцю битися знемога вже, знемога...

***

*Як много важить слово,
Одно сердечне, теплеє слівце!*

І. Франко

Ми слово чуємо з народження від мами,
Любов говорить ніжними словами.
Нас мудре слово сонцем зігріває,
І хворого теж слово підіймає.

Зоріє слово рідне, українське –
Гнітить, ламає покручем чужинське.
Ти можеш знати інших мов багато,
Не можна, друже, рідну забувати!

У нашім слові – шум карпатських буків,
Ясне сузір'я мелодійних звуків.
Дніпра прадавнього могутня сила.
У слові пташечка гніздечко звила.

Душею в слові можна віродитись.
Без нього в світі легко загубитись.
Бо хто ж безмовного колись почує?
Народ німий усе життя кочує...

МГАРСЬКИЙ МОНАСТІР

I

Лубни – моє старе, величне місто.
Лубни – на перехресті всіх епох.
Створив тебе з тепла й блакиті Бог
І одягнув смарагдове намисто!

Князь Володимир мудро повелів
На березі Сули град будувати,
Щоб половців навали відбивати
І берегти кордон від ворогів!

Гриміло гордо з іменем любові
До рідної землі і до коріння!
Посіяне ним проросло насіння
І відгукнулось у величнім «Слові...».

У Києві вже відгриміла слава,
І коні не іржуть тут, за Сулою.
Століття плинуть листом за водою,
І занепала русичів держава.